

ÚRNAPJA**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Ter 14,18-20 – 1KOR 11,23-26 – Lk 9,11b-17
 KRISZTUS SZENT TESTÉNEK ÉS VÉRÉNEK ÜNNEPLÉSE

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket! Minden vasárnap megszólít bennünket Isten és hív ehhez az asztalhoz, az Úr asztalához, hogy itt mindenki megtalálja a helyét. Ha valaki a helyén van, akkor az élet értelmét is felismeri! Ma Úrnapja van, Jézus Krisztus szent testének és vérének ünnepe. A mai napon a keresztények az ember vándorútjára gondolnak. Az ember vándor. Ez az ünnep abban ad bátorítást és erőt nekünk, hogy az Isten mindig velünk van! Ha velünk az Isten, akkor az ember nem szenved hiányt semmiben!

A zsidók a pusztában vándoroltak. Amikor az ígért földje felé tartottak, akkor az Isten mannával táplálta őket. Ez a testük tápláléka volt, de az Isten adta! A kettőt össze kell kapcsolnunk: a mannát, a testünknek szóló kenyeret és az Isten gesztusát! Isten akarta adni, mert közel akart lenni az emberhez!

***Jézus a testét adja, mert közel akar lenni hozzánk!
 Táplál bennünket!***

Magasabb szinten történik ez a találkozás, hiszen olyan táplálékot ad, amire inkább szüksége van az embernek, mint a kenyérre. Éhezni lehet, de ha a lelkünk éhezik, akkor az ember ebbe előbb belepusztul, mint a testi éhezésbe.

Köszönjük meg a lelki táplálékot!
Köszönjük meg, hogy Istennek gondja van ránk!
Köszönjük meg, hogy közel akar lenni hozzánk az Isten
 és azt akarja, hogy mi is közel legyünk egymáshoz!
 Isten válogatás nélkül nyilatkoztatja ki
 gondoskodó jóságát, gondviselését, szeretetét!

***Találkozzunk ma is az Istennel, találkozzunk ma is egymással!
Akkor van reményünk arra, hogy jövőnk is lesz!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Minden szentmisében az átváltoztatás után egy üzenet hangzik el:

„Íme, hitünk szent titka!” Az emberek válaszolnak:
„Halálokat hirdetjük Urunk és hittet valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”

Az Oltáriszentséggel, görög szóval Eucharisziával, Jézus kenyér és borbéli jelenlétével kapcsolatosan a gondolkodó emberek azt mondják, hogy ez a hitünk próbája. Szeretném ezt a tévedést eloszlatni. Nem hitünk próbájáról van szó, még akkor sem, ha azt mondjuk, hogy hitünk titka. *Azért mert titok, azért még nem próbára kell gondolni, hanem:*

Isten üdvözítő szándékának megnyilatkozásáról van szó!

Remélem, mire gondolataim végére jutunk, ez az üzenet közelebb kerül a szívünkhöz! *Isten üdvözítő szándéka nyilatkozik meg ebben a titokban!* Az Eucharisztia görög szó, hálaadást jelent.

Az Eucharisztia az egybegyűjtés eseménye, az egybegyűjtés szentsége!

Isten azt akarja,

hogyan hozzá tartozzunk és egymással is közösségben legyünk!

Ez a titok azt az igazságot támasztja alá: hogyan lehet az embert megszólítani, hogyan tudja Isten az embert megszólítani úgy, hogy az embernek válaszolnia kell. Ha nem válaszol, akkor bizonyos értelemben ember voltát tagadja meg! Isten üdvözítő szándékának ez az első mozzanata: megszólít bennünket, gesztusa van és azt is akarja, hogy közben egymással is közösséget alkossunk, egymáshoz is közelebb jussunk. Az Eucharisztia, az Úr napja az egybegyűjtés szentsége!

Egyedül nem lehet élni!

Nagyon érdekes az újkori ember gondolkodása, helyzete. Egyfolytában panaszkodunk, egyfolytában azzal foglalkozunk, hogy egyedül vagyunk, elszigetelődünk egymástól, nincs közünk egymáshoz. Közben azzal, ami ezt megszüntetné mintha süket, vak módjára nem is akarnánk foglalkozni. A világ, amelyben élünk egyik oldalon panaszkodik, átéli azt, hogy milyen nagy bajban van azért, mert egoista, mert a szó-szoros értelemben kiszakítja magát a közösségből. Közben szenved a magányától, az egyedüllététől, de a fölkinált lehetőséggel nem él, mert az ember lehetősége az, hogy a másikkal összetartozzon. Ugyanakkor ez a világ valami farizeus módon hangsúlyozza, hogy a bajban lévő ember igazi problémája az egyedüllét. Nem skizofrén helyzet?

Az Eucharisztia az egybegyűjtés eseménye!

A szentmise bevezetőjében említettem, Isten az ő kiválasztott népéhez tartozik, gondja van rájuk, táplálja őket! Az Újszövetségben Istennek gondja van az emberre, minden emberre. Ez azt jelenti: megajándékoz bennünket jóindulatával, szeretetével! Kell ennél nagyobb dolog, mint az, hogy az Isten sohase kutakodik?

Isten csak megajándékoz bennünket szeretetével!

Isten nem foglalkozik azzal, hogy ki honnan jött!

Isten nem foglalkozik azzal, hogy ki milyen terhekkel jön!

Isten a közelségével egyszerűen megajándékozza az embert

és azt mondja: menj és tartozzál össze az emberekkel!

Ember, ez az egyetlen lehetőség! Nincs más!

Meghívás egy közös asztalhoz!

A mai ünnep ezt az igazságot fejezi ki! Jézus Istennek ezt a tervét, ezt a szándékát jelenítette meg. Kézszelfoghatóvá teszi számunkra. Kivel van az embernek közössége? Azzal, akit meg akar ajándékozni önmagával. Minden szentmise meghívás egy közös asztalhoz!

Amikor ünnepünk van, akkor az ember legnagyobb gondja, hogy ki fér el ezen az ünnepségen? Kinek tudok helyet adni ezen az ünnepségen? A jó ember legszívesebben mindenkinek helyet adna, de erre nincs mód. Sok minden behatárol bennünket. Kit hívunk meg? Elkezdjük: őt igen, őt igen, őt igen és mindig odajutunk, hogy mindenkit kellene. Azokat hívjuk meg, akiknek helyet szeretnénk adni az asztalunknál. Azokat hívjuk meg, akiket szeretnénk megajándékozni közelségünkkel, szeretnénk megajándékozni azzal, amit az

asztalra teszünk. Akik ott vannak, azok mindannyian a meghívóhoz tartoznak és egymáshoz is közelebb kerülnek. Hiszen jobbra-balra fordulnak, a mellette ülővel szót váltanak akkor is, ha addig nem találkoztak. Ez az együttlét valamiképpen egymás felé vezeti az embereket. Kivel vagyok egységben? Akit meghívok, akinek terítek, akivel időt akarok együtt eltölteni.

Jézus úgy szeret bennünket, hogy az életét adja oda értünk!

Jézus az utolsó vacsorán ilyent tett, meghívja apostolait!

***„Vágyva-vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a lakomát!”
Vágyva-vágytam arra, hogy veletek legyek!***

Egészen gyönyörű ez a megfogalmazás! Az apostolokat asztalhoz ülteti, mert az ember csak azzal van közösségben, akivel egy asztalhoz ül, akit elfogad. Ez a megoldás az ember számára! Ez mindig örömet okoz bennünk és megerősödünk, lelkileg feltöltődünk. Az Eucharisztia erről szól! Jézus közösséget akar mindenkivel, ezért azt mondja, ***szeretlek benneteket!***

***Jézus közösséget akar mindenkivel, ezért azt mondja:
az életemet odaadom értetek!***

Az összetartozás azt jelenti,
hogy az ember a másikért áldozatot hoz,
akkora áldozatot, hogy akár az életét is odaadja a másikért!

Minden bensőséges emberi kapcsolatban erről van szó! Egymásnak ajándékozzuk az életünket és ez által élünk! Az ember közösségi lény. Ezért igaz az, hogy aki bajban van, az elmagányosodik. Ha azt akarjuk, hogy kiteljesedjen az életünk, akkor így kell egymással összetartozni! A mai ünnep erről szól. Elsősorban ne azzal foglalkozunk, hogy Jézus hogyan van jelen a kenyérben és borban, hanem azzal foglalkozunk, hogy hogyan akarja kifejezni szándékát, embermentő szándékát! Hogyan akarja kifejezni azt, hogy Én érted vagyok, odaadom az életemet érted! Testét adja és a Vérént ontja! – ahogy a Szentírás írja. Az Életemet adom oda értetek!

Az Eucharisztia Jézus szenvedésére való emlékezés szentsége!

A középkorban ennek a szentségnek neve: *a szenvedésre való emlékezés szentsége volt!* Jézus szenvedésére emlékeztek azok, akik összegyűltek. Nem azért, mert mazochisták, hogy mindig arról beszéljenek, ami szenvedés volt, hanem arról, ami ebben a szenvedésben fölcsillan, kiviláglik!

***Jézus szenvedése megmentő szenvedés volt!
Értünk szenvedett!***

Ahogy mi, ha egymásért áldozatot hozunk, az megmentő áldozat! A szenvedésre emlékezünk, nem felejtjük el azt, amit a másik értünk tett!

Ez is ennek a modern világnak egyik legnagyobb bűne, hogy elfelejti azt, amit érte a másik ember tett. Csak addig tartozik össze a másikkal, amíg abból haszna van, amíg előnye van. Aztán, ha már ez nem, akkor továbblép.

***Húsvéti Szentség! Az ember valamiképpen a húsvéti titokban részesül!
Abban a titokban, hogy Valakinek olyan fontosak vagyunk,
hogy mindent ad, az Életét!***

A szentmisén nem nézők, nem hallgatók, cselekvők vagyunk!

Az Eucharisziát ünnepeljük vasárnapról-vasárnapra, hétköznapiokon egyik napról a másikra. Jézus azt mondja:

„Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre!”

Emlékezzetek arra, mit tettem értetek! A szentmise egy kicsit színház, koreográfiája van. Nagyon sokat jelent, ha igazán szép a koreográfiája, mert az ember egy kicsit művészlélek is. Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre! A szentmisén nem arról van szó, hogy vannak cselekvők, nézők és hallgatók. Az ember a képet nézi, a szavakat hallgatja, a cselekvésbe bekapcsolódik. A szentmise nem néhány ember aktivitása, nem az énekesek erőlködése és a mi hallgatásunk. ***Ezt cselekedjétek!*** Amikor imádkozunk, akkor mindenkinek imádkozni kell. Amikor énekelünk, akkor énekeljünk, nem baj, ha valakinek nincs abszolút hallása, mert nem nézők, nem hallgatók vagyunk, hanem cselekvők és ez által alakul a lelkünk.

A vasárnapi szentmisén való részvétel kötelező! Rólunk van szó!

Legtöbb ember azt mondja, akivel találkozunk, beszélgetünk: én hiszek Istenben, de szentmisére már nem jön el. Isten igen, keresztény közösség nem. Hogy lehet egy közösséghez tartozni úgy, hogy nem veszek részt annak az összejöveteleiben? Vasárnap és ünnepnap szentmisét becsületesen hallgass, szól a parancs! Ezt lehet parancsolni? Nem! ***De lelkiileg kötelező! Ha ez így van, akkor parancsolni is lehet, mert rólunk van szó!*** Néha meg kell valamit parancsolni, hogy az ember élni tudjon a lehetőségeivel, különben szétszóródunk! Az európai kereszténységnek egyik főgondja ez. Az emberek magukat áltatják azzal, hogy hisznek Istenben, de a közösség mintha tőlük független lenne. Mit ér az a közösség, ahol nem vagyok ott? Egységben az erő! Hogy lehet megújulásról, megváltásról beszélni akkor, amikor nem teszem bele azt, amit én bele tudok tenni ebbe a programba. Miért nem teszik az emberek? Egészen gyerekes kifogások, meggondolatlanság ...

***Áhítózunk arra, hogy éljünk, élni csak közösségben lehet!
Ugyanakkor ezért nem sokat teszünk!***

Ez az egybeölelés Szentsége! Egységesítő Szentség!

Ez az Isten megmentő tervének kinyilatkoztatása! Isten önmagát akarja adni mindenkinek és azt várja tőlünk, hogy mi meg egymásnak adjuk magukat!

***Ez által mentsük meg a saját életünket és egymás életét,
aminek fokmérője, hogy mennyi áldozatra vagyunk ezért készek és hajlandók!
Nincs más út! Az összes többi út zsákutca! Örüljünk ennek az ajándéknak!***

Az oltár és a nép összetartozik!

A pogány népeknek is mindig volt áldozati oltára, ahol kifejezték az istenséggel való kapcsolatukat, hálájukat, kéréseiket megfogalmazták. Oltár és a nép összetartozik! A zsidók oltára az áldozati állatok oltára. Az áldozati állatok vérével szentelték meg az oltárt és a népet. Az Újszövetségi oltár Jézus áldozata! Jézus vére hull az oltárra és az ő vére hull ránk mindnyájunkra. Ha lerombolják az oltárokat, a lelkek kiürülnek. Ha elhagyjuk az oltárokat, elsekélyesedik az életünk. Ha másképp lenne, az a sok-sok ember, aki már nem is tud az oltárról, miért nem boldogabb? Oltár és nép összetartozik! Ennek a mai ünnepnek ez a lelki üzenete.

***Azt kívánom, hogy mindenki, aki e körül az oltár körül összegyülekezik,
találkozzon az Istennel és egymással is találkozzunk!***